

Som det fremgår af cirkulæret – der her som i øvrigt er støttet på lovens forarbejder – vil et kommunalt afslag ligeledes kunne være materielt holdbart, hvis det bygger på hensyn, der er beslægtede med byplanmæssige hensyn – hvis med andre ord begrundelsen for afslaget indeholder elementer vedrørende *virksomhedens beliggenhed*, som der må tages hensyn til. Ombudsmanden har vedrørende denne kategori af afslag fremhævet, at den kommunale vurdering kun i meget begrænset omfang kan kritiseres af landsbevillingsnævnet. Dette følger efter ombudsmandens mening ikke af forarbejderne til restaurationsloven, men af, at der her er tale om vurderinger, der dels beror på lokalkendskab, dels har nær sammenhæng med udøvelse af andre beføjelser, som efter lovgivningen tilkommer kommunale myndigheder.

Anderledes stiller efter cirkulæret og ombudsmandens opfattelse sagen sig, hvis det kommunale afslag bygger på den betragtning, at der efter en sammenligning mellem befolkningstal og restaurationsantal ikke skønnes at være *behov* for flere restaurationer, eller hvis afslaget er sket ud fra hensyn, der bygger på vurderinger af *konkurrenceforhold* eller *effektivitetsbetragtninger* vedrørende restaurationsbranchen. En begrundelse af denne art vil efter forarbejderne til loven ikke kunne bære et afslag, medmindre de anførte hensyn dækker over ædruelighedsmæssige hensyn m. v., med andre ord: bringer afslaget ind under den lige omtalte materielt holdbare kategori.

Landsbevillingsnævnet vil altså i sådanne tilfælde normalt være henvist til at omgøre et kommunalt afslag på alkoholbevilling, og tilsvarende stiller det sig, hvis en kommune alene begrunder sit afslag med en rent principiel afstandtagen fra alkoholbevillinger eller fra sådanne bevillinger til visse arter af restauranter.

Gennemgang af landsbevillingsnævnets praksis.

I. Prøvelse af et kommunalt afslags formelle holdbarhed, jfr. foran.

Herom foreligger ingen kendelser fra landsbevillingsnævnet. Det kan herved bemærkes, at man under sagsbehandlingen i

landsbevillingsnævnet lejlighedsvis støder på tilfælde, hvor en kommunalbestyrelse eller et kommunalt bevillingsnævn har ladet et medlem vige sit sæde på grund af speciel inhabilitet i spørgsmålet om meddelelse af bevilling.

II. Prøvelse af et kommunalt afslags materielle holdbarhed.

1. Her støder vi først på en række *lovbestemte udelukkelsesgrunde af utvetydig karakter*, jfr. restaurationslovens § 14, stk. 1, nr. 1, 2, 3 og 5.

Det drejer sig om følgende udelukkelsesgrunde:

- a) uden næringsbrev,
- b) under 25 år,
- c) umyndiggjort eller under lavværgemål,
- d) under konkurs,
- e) uden tilladelse fra handelsministeriet til at modtage lån eller sikkerhedsstillelse fra nogen, som forhandler eller fremstiller drikkevarer.

Det er klart, at disse udelukkelsesgrunde iagttages af kommunerne, men landsbevillingsnævnet har ikke haft dem til prøvelse, vel af den grund, at de ikke giver anledning til tvivl.

2. Anderledes stiller det sig, for så vidt angår den i restaurationslovens § 14, stk. 1, nr. 4, fastsatte bestemmelse, hvorefter den pågældende ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde. Her er ligeledes tale om en *lovbestemt udelukkelsesgrund, men af skønmæssig karakter*.

Det er nærliggende at forestille sig en tvivl om rigtigheden af et sådant skøn, og det viser sig da også, at landsbevillingsnævnet i en række tilfælde enten har stadfæstet (22 tilfælde) eller omgjort (17 tilfælde) de afslag på alkoholbevillinger, der er foretaget på dette grundlag.

Afslag er blevet stadfæstet i en række tilfælde, hvor en ansøger tidligere har været *straffet* eller har ført en *vandel*, der gør ham uegnet til at administrere en alkoholbevilling, men der har også foreligget nogle tilfælde af straffedomme, hvor disse ikke er blevet tillagt denne virkning, således f. eks. når det er færdselsforseelser, den pågæl-